
Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 sierpnia 1970 r. Z57

Palestra 15/12(168), 75

1971

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez **Muzeum Historii Polski** w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

ralnie jednak musi się przyjąć, że nie licząc spraw z oskarżenia prywatnego, tylko jeden z dwu podmiotów: oskarżony lub Skarb Państwa może ponosić koszty określonego postępowania karnego.

Trzeba jednak w końcu stwierdzić, że istotnie nowe rozwiązania prawne są niewystarczającym krokiem naprzód w zakresie właściwego rozłożenia kosztów procesowych.

Z. Czeszejko

3.

POSTANOWIENIE SĄDU NAJWYŻSZEGO

(Izba Wojskowa)

z dnia 13 sierpnia 1970 r.

Z 57/70 *

W myśl art. 70 § 1 pkt 2 k.p.k. w postępowaniu karnym oskarżony musi mieć obrońcę, jeżeli zachodzi uzasadniona wątpliwość co do jego poczytalności. Taka uzasadniona wątpliwość istniała już w postępowaniu przygotowawczym, skoro prokurator wydał po-

stanowienie o powołaniu biegłych psychiatrów. Z tą chwilą, zgodnie z brzmieniem art. 274 podejrzany powinien mieć już obrońcę, którego na wniosek prokuratora wyznacza właściwy szef sądu (art. 74 § 1 k.p.k.), jeżeli podejrzany nie ma obrońcy z wyboru.

NOTKA. Postanowienie porusza problem, który był już rozpatrywany przez skład siedmiu sędziów Sądu Najwyższego w uchwale z dnia 21.I.1970 r. VI KZP 23/69, opublikowanej na łamach naszego pisma w nrze 4/71, str. 103.

Postanowienie to jest dalej idące niż punkt IV wspomnianej uchwały, na co słusznie zwraca uwagę glosa Włodzimierza Kubali, opublikowana po wymienionym wyżej postanowieniu SN.

Redakcja

* Przedruk z „Wojskowego Przeglądu Prawniczego”, 1971, nr 3.